

نویسنده: فلییا اربوتنوت «Felia Arbuthnot»
منبع و تاریخ نشر: گلوبال ریسرچ «م» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

روز زن 2022: حقوق زنان در افغانستان، "توجیهی برای جنگ"

**Women's Day 2022: Women's Rights in Afghanistan,
"A Justification for War"**

روز جهانی زن و "ملاهای وایت هال": زنان ورزشکار پیشگام
افغانستان از ورود به بریتانیا محروم شدند

**International Women's Day and "The Mullahs of Whitehall":
Pioneering Afghan Sportswomen Denied UK Entry**

روز زن « 2022 ». این مقاله برای اولین بار در ماه
مارس « 2013 » منتشر شد

*****

این نخست وزیر اسبق بریتانیا **هارولد ویلسون** بود که با اشاره به تغییر سریع اولویت های سیاسی، این جمله را با این جمله نسبت می دهند که «یک هفته زمان زیادی در سیاست است.»

اگر یک هفته کمی است، نزدیک شدن به دوازده سال یک هزاره است

سیل نگرانی سیاسی در مورد انقیاد زنان افغان در زمان تهاجم ماه اکتبر 2001 را به خاطر دارید؟ سونامی مستندها، مقاله ها، کتاب ها در مورد مصیبت شان، کمک به توجیه تهاجم دیگر - در واقع برای تریلیون ها دلار مواد معدنی، یک کشور استراتژیک جغرافیایی و یک خط لوله .

خلاصه کردن چند مورد مفید است.

در نوامبر 2001، بانوی اول، **لورا بوش**، سخنرانی هفتگی رئیس جمهور را در رادیو ایراد کرد و گفت که مبارزه با تروریسم این بود: «همچنین مبارزه برای حقوق و کرامت زنان (افغان)». وزارت امور خارجه پخش متن صحبت او را طور مستند در یک جزوه ای یازده صفحه ای در مورد «جنگ طالبان علیه زنان» مشخص کرد . همچنان **هیلاری کلینتون** نوشت: «کشوری پس از طالبان» «که در آن حقوق زنان رعایت می شود...» **تونی بلر**، نخست وزیر وقت بریتانیا، از مشروط شدن کمک به افغانستان به احیای حقوق زنان و دختران صحبت کرد .

ژنرال کالین پاول گفت: «حقوق زنان قابل مذاکره نخواهد بود. «هشت سال بعد، سیاستمداران بریتانیا هنوز علناً می گفتند که حقوق زنان توجیهی برای جنگ است. **مارک مالوک براون**، وزیر امور خارجه سابق بریتانیا در وزارت امور خارجه و مشترک المنافع، مسئول آفریقا، آسیا و سازمان ملل متحد، متعاقباً مدیر برنامه توسعه سازمان ملل متحد، در سال 2009 گفت: «حقوق زنان یکی از دلایل بریتانیا بود. و بسیاری در غرب خود را به مبارزه در افغانستان انداختند. برای ما و افکار عمومی ما بسیار مهم است.» (گزارش 7 Action Aid اکتبر 2011).

دیوید میلیبند، وزیر امور خارجه وقت، در یک سخنرانی مهم در همان سال اظهار داشت که رابطه بریتانیا با افغانستان یک «مشارکت» است. (27 ژوئیه 2009). پس از آن، به 8 مارس 2013، روز جهانی زن، که سازمان ملل شعار امسال را اینگونه اعلام کرده بود: «برنامه جنسیتی که شتاب می گیرد».

در آستانه روز زن، تیم بوکس دختران کابل که قرار بود در رویدادهای مختلف به مناسبت این روز شرکت کنند، توسط آژانس مرزی بریتانیا از ورود به بریتانیا خودداری کردند .

سازمان هایی که مدت ها پیش برنامه ریزی کرده بودند، رویدادها و کمک های مالی را برای دیدار سه جوان برجسته که بر محدودیت های محافظه کارترین فرهنگ افغانستان غلبه کرده بودند، جمع آوری کرده بودند، ناامیدی خود را ابراز کردند .

این که این ملاها در افغانستان نبودند که تحرکات تیم را ناامید و محدود کردند - بلکه ملاها در **وایت هال** بودند، باید طنز بزرگی باشد. از قضا، عالی ترین «ملا» در آژانس مرزی بریتانیا زن، وزیر کشور، ترزا می است .

حقوق زنان و هژمونی ایالات متحده: از افغانستان تا سوریه:

در 7 مارس، انجمن فائوست شرق لندن، شاخه ای از کمپین برابری پیشرو در بریتانیا، به دست اندرکاران این ابتکار نامه نوشت:

ما بسیار متأسفیم که این ایمیل را ارسال می کنیم تا به شما اطلاع دهیم که سه بوکسور در راه رفتن به بریتانیا برای رویداد روز شنبه "مبارزه برای آزادی - افغانستان در مقابل بریتانیا" ... ویزای ورود دریافت نکرده اند و بنابراین برای مسابقه اینجا نخواهند بود. با رقبای بریتانیا در روز شنبه. این رویداد اکنون لغو شده است. در آستانه روز جهانی زن، ما به فکر خواهران الهام بخش خود در افغانستان و سراسر جهان هستیم.

آژانس مرزی بریتانیا در دهلی برای دومین بار ویزای ورود **صدف رحیم**، **فهیمه محمد**، **شبیم رحمان** به بریتانیا را رد کرد. این سه بوکسور زن افغان در راه انگلستان بودند تا به عنوان مهمان بنیاد زنان در ورزش به مناسبت روز جهانی زن تمرین کنند و مبارزه کنند.

این تصمیم به عنوان «کاملاً مضحک» و «در تضاد با آرمانهای «میراث المپیک» 2012» مورد انتقاد قرار گرفت که وزارت فرهنگ، رسانه و ورزش اعلام کرد:

- بریتانیا و یک کشور ورزشی بزرگ بسازید
- الهام بخشیدن

• میراث چند فرهنگی لندن را به رخ بکشید. زنان جوان مجبور شدند برای بار دوم تا آژانس مرزی بریتانیا در دهلی سفر کنند - تاریخ به این موضوع اشاره نمی کند که چرا صدور چنین ویزاهایی فراتر از سفارت بریتانیا در کابل است. هزینه برای مردم یک کشور جنگ زده، جایی که زندگی برای اکثر آنها بسیار سخت است.

تمام مدارک درخواستی، شناسنامه و نامه حمایت از مرکز صلح و وحدت، حامیان طولانی مدت آنها در افغانستان، ارائه شد - و رد شد. دخترها انتظار داشتند بالاخره ویزای خود را بگیرند و راهی فرودگاه ولندن شوند. در عوض، آنها با ناراحتی به کابل بازگشتند. در مورد اهداف "میراث المپیک"، از جمله "میراث چند فرهنگی".

مارگارت پوپ، بنیانگذار زنان در ورزش، که برای این دیدار بودجه جمع آوری کرد، در مورد "نامیدی شدید" خود اظهار داشت: "ما به این باور رسیده ایم که راه ها، به ویژه در اینجا در بریتانیا، به روی افرادی مانند **صدف** **راحم** باز می شود. ، **فهیمه محمد** و **شبیم رحمان** که سعی می کنند رویاهای ورزشی خود را دنبال کنند. درباره میراث المپیک و حقوق زنان در ورزش صحبت های زیادی شده است، اما امروز برای این زنان اینطور نیست. «علیرغم اینکه برای مسئولان مشخص شد که هدف از سفر به انگلیس ورزش بوده و زنان که همگی دانشجوی هستند در طول سفر از حمایت مالی زنان در ورزش برخوردار بوده اند، اما به دلیل عدم توانایی از ورود به این کشور خودداری کردند. برای نشان دادن شرایط مالی خود در افغانستان و نگرانی های کمیسیون عالی مبنی بر عدم بازگشت آنها به افغانستان پس از سفرشان به بریتانیا.

ملانی براون، یک امدادگر سابق که مستندی به نام «جنگ برای صلح (i)» (در باره این زنان ساخته است، گفت: «می دانم که آنها برای دنبال کردن ورزش خود باید بر چه چالش هایی غلبه کنند. آنها بوکس را در مواجهه با اینها ادامه دادند و به برتری رسیدند و

کشورشان را در سطح بین‌المللی نمایندگی کردند. با این حال، در برابر بوروکراسی (بریتانیا) ناتوان هستند. این رد ویزا برای آنها ناامیدی تلخ خواهد بود. آنها همچنین ممکن است یک تیک بزرگ داشته باشند که می‌گوید آیا شما از افغانستان هستید؟ انیت نکن.»

رحیمی، محمد و رحمان همچنین قرار بود با اولین بوکسور زن دارای مجوز بریتانیا، جین کوچ، تمرین کنند و در یک حراج خیریه در لندن برای جمع‌آوری پول برای سالن بدنسازی خود در کابل شرکت کنند. **کاناپه** این تصمیم را به شدت محکوم کرد: «کاملاً غیرقابل باور. آنها فقط در تلاش برای ایجاد تغییر هستند.

» بنیاد زنان در ورزش از کار افتاده است، اما قطعاً خارج نشده است و: "به آوردن آنها به بریتانیا در سال جاری و مبارزه برای آزادی متعهد است".

مارگارت پوپ می‌افزاید: «یکی از توجیحات دخالت نظامی بریتانیا در افغانستان کمک به بهبود وضعیت وحشتناک زنان این کشور بود. بنا بر این طنز تلخی است که وقتی فرصت روشنی برای کمک به برخی از شجاع‌ترین، بااستعدادترین و الهام‌بخش‌ترین زنان جوان افغان وجود دارد، تأخیرهای بوروکراتیک رویاهای آنها را از بین می‌برد".

ملانی پراون می‌گوید: «وادار کردن افغان‌هایی که درخواست ویزا می‌کنند برای دریافت ویزا به کشور ثالث سفر کنند و هفته‌ها منتظر بمانند که آیا موفق بوده‌اند یا نه، می‌تواند بدبینانه به عنوان راهی برای دلسرد کردن همه آنها به جز افراد بسیار ثروتمند از بازدید از بریتانیا تلقی شود " .. او نکته‌ای دارد، فقط یک هفته بعد، در 14 مارس، یک تیتر گاردین چنین می‌خواند (وزیر کشور) «ترزا می‌قوانین مهاجرت را برای مدیران ارشد و فارغ‌التحصیلان نخبه کاهش می‌دهد.» (II)

در سپتامبر 2010، دیوید کامرون، نخست‌وزیر سازمان ملل در نیویورک گفت: «بیایید واضح بگوییم، اگر زنان را قفل کنید، نمی‌توانید اقتصادهای قوی، جوامع باز و نظام‌های سیاسی فراگیر بسازید

» **ویلیام هیگ** وزیر امور خارجه گفت: زنان را نباید فراموش کرد .. درست پس از تهاجم، **تونی بلر**، نخست‌وزیر وقت، در تلویزیون گفت: «ما هما‌نطور که جهان خارج بارها قبلاً انجام داده است کنار نمی‌رویم

» بین نخست‌وزیر سابق و فعلی، بریتانیا به وضوح از زنان افغان دور شده، در را به هم کوبیده و آنها را قفل کرده است.

با تقدیم سلامها «10-03-2022»